

[Erling Dinesen.]

meget vigtigt spørgsmål, og sådan har arbejdsministeren da også omtalt det. Vi får jo ikke løst dette problem med det lovforslag, som ligger her. Jeg forstår, at et udvalg arbejder med at finde frem til en garantiordning samt overvejer at tilvejebringe et system til afløsning af feriemærkesystemet. Der er allerede, som vi ved, opnået visse forbedringer gennem ændringer i konkursloven, men der er i høj grad behov for yderligere sikkerhedsforanstaltninger. Jeg håber derfor, at der snart foreligger et resultat af udvalgets arbejde.

Jeg skal i øvrigt ikke gå nærmere ind på de enkelte paragraffer i lovforslaget; meget af det er jo af hovedsagelig teknisk karakter. Vi må behandle det grundigt i udvalget, hvor også de interesserede organisationer kan få lejlighed til at udtale sig.

Men jeg vil gerne gå tilbage til arbejdsministerens fremsættelse, som jo sammen med de bemærkninger, ministeren gjorde her i dag, indeholder en fornyet afvisning af vort forslag om 4 ugers ferie.

Det er naturligt, at arbejdsministeren holder sig til sine bemærkninger fra behandlingen her i tinget den 9. maj i år. Han føjer til, at det ville svare til den tradition, der efterhånden foreligger med hensyn til ferieloven, at en eventuel ferieforlængelse sker på grundlag af overenskomstforhold mellem hovedorganisationerne på arbejdsmarkedet. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg selv sagde herom i foråret, kun på ny understrege, at jeg ikke kan acceptere dette synspunkt. Der er tradition for, at den ugentlige arbejdstid fastsættes ved kollektive overenskomster, men der er ikke tradition for, at det samme sker på ferieområdet. Vi har en ferielov, som folketinget har vedtaget, og hvori vi naturligvis suverænt kan vedtage forbedringer, på samme måde som det kan ske på andre sociale lovgivningsområder.

Jeg minder om, at 4 ugers ferie er gennemført i Sverige og Norge. Forholdet er videre det, at betydelige grupper her i landet er sikret 4 ugers ferie; det gælder højerelønnede tjenestemænd og tjenestemænd, der har opnået en vis alder og en vis anciennitet. Hertil kommer — det var noget af det, vi også var inde på, da vi drøftede hele spørgsmålet i foråret — at danske arbejdsgivere er gunstigere stillet, når talen er om

bidrag til sociale formål, end arbejdsgivere i de øvrige nordiske lande.

Men jeg forstår, at regeringen står fast på sin afvisning. Hovedbegrundelsen er, at dette spørgsmål skal klares ved overenskomstforhandlingerne. Og det er jo et standpunkt. Men så begriber jeg til gengæld ikke meningen med arbejdsministerens udtalelser herom i fremsættelsen. Jeg må faktisk indrømme, at jeg tog mig til hovedet, da jeg læste følgende bemærkninger af arbejdsministeren:

„Såfremt der ved overenskomstfornyelserne i foråret 1971 måtte blive truffet aftale om forlængelse af ferien, ville den praktiske gennemførelse f. eks. kunne ske ved til sin tid at gennemføre en lovændring om forhøjet feriegodtgørelse fra 1. juli 1971 som grundlag for en forlængelse af ferien i perioden 1. april 1972 til 31. marts 1973 fra 18 til 21 dage og til 24 dage fra og med ferieåret 1973-74.“

Arbejdsministeren føjer til:

„Et sådant tidsforløb ville for den helt overvejende del af arbejdsmarkedet ikke gribe ind i de bestående overenskomstforhold, hvilket regeringen lægger vægt på.“

Ærlig talt, jeg har ikke tidligere oplevet noget lignende, og jeg kunne egentlig fristes til at spørge: Er det arbejdsministeren, som har skrevet dette, eller er det Arbejdsgiverforeningens formand? Hvor inspirationen er hentet fra, er der vel næppe tvivl om. Nu er det jo arbejdsministerens tale, det drejer sig om, og så må jeg vel have lov at spørge her, hvad egentlig meningen er. Arbejdsministeren har fremhævet meget stærkt, at ferispørgsmålet skal klares ved frie forhandlinger på arbejdsmarkedet, og så oplever vi nu, at arbejdsministeren giver praktiske anvisninger på, hvad der bør ske og hvornår, såfremt der i 1971 træffes aftale om en ferieudvidelse. Ja, ministeren fortæller direkte Arbejdsgiverforeningen, hvordan den skal bære sig ad med at få 4 ugers ferie udskudt til 1973-74. Jeg synes selv, at det er en noget ejendommelig fremgangsmåde, ministeren her anvender. Mener arbejdsministeren virkelig, det er påkrævet at give arbejdsmarkedets parter orientering om, på hvilken måde en 4 ugers ferie kan gennemføres? Og mener arbejdsministeren ikke, at der med disse anvisninger er tale om en ind-